

MUSICA

Presentació del Grup Instrumental Català

A la Fundació Miró i amb el patronat de la Caixa de Pensions s'ha fet el primer dels sis concerts previstos aquesta temporada i que presenten el nou Grup Instrumental Català. Es tracta de nou joves intèrpretes sota la direcció artística de Mestres Quadreny i Carles Santos, els quals, a més de l'entitat citada han estat ajudats per l'esmentada Fundació i també per Fòrum Musical per a la difusió de la música a darrera hora, bàsicament la catalana. El primer concert ha estat en homenatge al nostre Robert Gerhard, i la resta dels actes es faran periòdicament el darrer dilluns de cada mes, sempre a les vuit del vespre, a la Fundació. El concert del febrer serà una curiosa «maraton» de solistes, de la qual ja parlarem oportunament. Tot seguit dos concerts dedicats a les composicions de l'última generació i una sessió d'improvisació. Finalment, el 20 de juny, una altra de dedicada al Teatre musical a les composicions de l'última generació i una sessió d'improvisació. Finalment, el 20 de juny, una altra de dedicada al Teatre musical actual. El Grup no té un director fix, sinó que els seus músics treballen en un règim d'assaig i disciplina cooperatiu, alternant-se en tasca del conductor. La nit de la presentació vam escoltar una acurada versió de *Libra* de Gerhard i mitja dotzena més d'obres fetes a la seva memòria. Text, context i pretext de Josep Cercós, de construcció implacable,

seriosa i sensible. Un *Collage* de Lewin-Ritchter que estava bastit amb elements extrems de Gerhard mateix. «Sagitari», de Joaquín Homs, també de composició recentíssima, insisteix en el lirisme misteriós i humà que va manifestant darrerament. El *Quartet* d'Anna Bofill, per als instruments més percutits, persistia en el seu món tan atractiu com agressiu i vital. Una obra,

piano sol, de Carles Santos, és l'única que no vam tenir la possibilitat d'escoltar el dia de l'assaig general, que es va dedicar a la crítica. Finalment l'*Homenatge a Gerhard*, de Mestres Quadreny, és una mostra renovada de les possibilitats d'una escriptura discretament mòbil i aleatòria.

JOSEP CASANOVAS

Homenatge a Beethoven, de Brendel

El Patronat Pro Música s'ha adherit a la commemoració del 150 anys de la mort de Beethoven amb un recital del pianista Alfred Brendel.

Aquest pianista està fent actualment sèries senceres dedicades a les sonades del compositor, i no debades la seva anomenada ha crescut d'una manera remarcable. Fins fa pocs anys ens admirava el seu Schubert indiscutible i definitiu, mentre que el Beethoven que feia ens semblava una mica massa preciosista i entretingut en un luxe excessiu de detalls no essencials. Ara ha canviat del tot i hem escoltat cinc sonates del darrer compositor, altres tantes mostres antològiques de la línia evolutiva que determinen, interpretades amb profunditat total. Profunditat vol dir en aquest cas tria subtil de diverses

obres significatives del pas del clasicisme fins al primer romanticisme clar. Vol dir insistència en una escola bàsicament pianística, amb timbriques tan alambinades com sempre afectes a l'instrument; rebuig de l'efectisme i del lirisme gratuït. Quan Brendel sembla que posa els ulls en blanc ho fa per no perdre el fil del seu discurs musical, i així refà el procés de la creació sonora del compositor. El seu Beethoven és literalment abstracte, exclusivament musical. Mai no havíem experimentat la sensació d'unes obres tan vivament recreades a la nostra presència. Totes aquestes repeticions, tantes vegades incompreses, han sorgit ara amb una lògica implacable. Ha estat en definitiva un Beethoven tan lògic i estructurat com bellament interpretat per un eminent pianista.

TEATRE

“Escuela con payasos”, pel Goethe

La repressió que sofreixen en aquests moments les repúbliques de l'Amèrica Llatina obliga a l'exòde d'artistes i intel·lectuals.

Ahora, la gent de teatre no té altra opció si vol subsistir amb un mínim de dignitat: o la fugida o el teatre clandestí, amb totes les limitacions i tot el perill que això comporta. Fa ben pocs dies que ha arribat a Barcelona el Teatro Goethe, fins ara radicada a Córdoba (República Argentina). El Teatro Goethe, fundat el 1968 per la directora Chetè Cavagliatto i l'escenògraf Rafael Reyeros, té un historial força interessant: entre altres muntatges ha realitzat els de Biedermann i els incendiàries, de Max Frisch, Leoní i Lena i Woyzeck, de Büchner, *Insults al públic* i Kaspar, de Peter Handke, *L'excepció i la regla*, de Bertolt Brecht, i *El jove Faust*, de Goethe. Heus ací un bon aval.

La peça infantil que acaba de presentar a Barcelona, *Escuela con payasos*, de Friedrich K Waechter (Teatre de l'Institut, 1-II) no fa suposar un historial d'aquesta mena. *Escuela de payasos* és un

treball modestíssim, que possiblement es ressent de l'exòde que el grup acaba de partir.

A *Escuela con payasos* li falta imaginació i, sobretot, un plantejament dramàtic i rigorós. Esperem que el Teatro Goethe, un cop superades les dificultats del transvasament, ens pugui oferir un text més ambiciós i la mesura de la seva vàlua real, que ara com ara continuem donant per suposada. El Teatro Goethe es proposa portar a les escoles aquest muntatge infantil. Si hi reix podrà quedar-se entre nosaltres. És evident que, al marge del judici que ens mereix *Escuela con payasos*, desitgem a la companyia argentina la màxima recompensa per l'esforç que ha fet; i per la situació tan difícil que intenta de redreçar.

XAVIER FABREGAS

BARCELONA

“Sierra de Teruel”, de Malraux

Gràcies a la iniciativa de la Fundació Joan Miró i a la col·laboració de l'Institut Français de Barcelona, tingué lloc, divendres proppassat, dia 28, l'estrena a Barcelona — al País — de la cinta d'André Malraux *L'Espoir* o *Sierra de Teruel*.

L'esdeveniment pren una significació especial per la naturalesa combativa del film, un dels més representatius de la posició de bona part de la intel·lectualitat europea davant la guerra civil espanyola del 1936.

La projecció fou precedida d'una presentació a càrrec del professor Marcel Oms, que glossà la personalitat de l'autor i la significació de l'obra, així com l'especial representativitat de l'acte en uns moments com els actuals. President de «Les amis du cinéma» i director dels «Cahiers d'Histoire de la Cinémathèque», el professor Oms és un especialista en el tema i la seva presentació resultà tan hàbil com emotiva.

A continuació de la projecció hi hagué una taula rodona en la qual prengueren part dues de les persones que col·laboraren en la realit-

zació del film: Jaume Miravittles, que en aquell temps era comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, i Elvira Farreras que fou secretària de Malraux durant la seva estada a Catalunya. El primer parlà de la vàlua del personatge i de la seva obra, i la segona donà una vivíssima visió dels fets a través d'un substanciós anecdotarí. També figuraven a la taula dos crítics: Ricard Muñoz Suay —que parlà d'una valoració adequada de l'obra com a fet filmic— i Miquel Porter-Moix, que ho féu sobre el que la cinta pot significar per a la «memòria» dels qui no visqueren els fets i digué que l'acte d'aquesta estrena representava per ell mateix una part de «l'espero» que el títol anunciava. Convidat també a l'acte, Romà Gubern —actualment en viatge a Amèrica— envià una emotiva carta d'adhesió.

La sala, plena de gom a gom, aplaudí llargament la sessió en un acte d'homenatge als qui lluitaren per una esperança.

Com a final es projectà un documental excel·lent sobre la personalitat i els treballs d'André Malraux.

M P M

RADIO

Les emissores comarcals

Altres vegades m'he referit des d'aquest espai al fet que la Facultat de Ciències de la Informació hauria de ser escola per als radiofonistes. La realitat és una altra. La Facultat serveix teòricament per a preparar els estudiants que volen accedir al treball dels mitjans de comunicació. En la pràctica, la Facultat solament és escola de periodistes... de premsa escrita, ecarra que alguns d'ells arribin a a exercir les seves tasques periodístiques a la ràdio.

De tota manera, aquest comentari se m'ha acudit perquè les emissores de caire local-comarcal es nodreixen professionalment de persones afeccionades; en la seva immensa majoria per gent jove que avui i en moltes d'aquestes emissores estan fent una tasca radiofònica digna de qualsevol elogi. I és evident que, en molts casos, alguns dels més destacats professionals de la ràdio d'avui han sortit precisament — o s'han fet, millor dit — en el que ha motivat el meu comentari: les emissores comarcals, escoles de radiofonistes.

RADIO OLOT

Tot seguint en la línia del meu comentari anterior, puc afirmar que Ràdio Olot compleix aquesta tasca de formació professional. Un exemple d'això és que cada diumenge un equip de cinc joves realitza i presenta un programa des de l'emissora de la Garrotxa, titulat «Ràdio-Comarques», a través del qual s'ofereixen parlaments de divulgació i reportatges en viu de la

problemàtica comarcal. En aquest cas, de la Garrotxa. El programa té ja deu anys de vida i hi col·laboren setmanalment, a part de l'equip realitzador, més de vint persones alhora que s'emeten en directe des d'un poble diferent de la comarca.

L'hora d'emissió, per si mai us trobeu per terres de la Garrotxa en diumenge, és de 10 a 12.

PROGRAMES D'EMISSORES LOCALS-COMARCALS

Ja que hem encetat aquesta temàtica, bo serà recordar alguns programes dels quals tenim notícia i que es realitzen e aquestes emissores de caire localcomarcal.

Heus ací alguns:
A Ràdio Manresa: «Ressò», programa informatiu que s'emeten el divendres a 2/4 d'una de la tarda des de l'emissora del Bages.

A Ràdio Sabadell: «Fem-la petar», programa dedicat a l'actualitat a través de distintes entrevistes. S'emeten el dijous a 24 de 9 del vespre.

«JOVENTUT D'AVUI»

Aquest es un programa jove, viu i dinàmic, que realitzen i presenten a Ràdio Joventut dos homes joves que coneixen i viuen tota l'àmplia problemàtica

A Ràdio Girona: «Què en sabem, de Catalunya?», espai diari de dilluns a divendres que s'emeten a les 12,50 del migdia.

A Ràdio Popular de Mallorca: «Mallorca al vent», cada dia a 2/4 de 4 de la tarda.

A Ràdio Popular d'Eivissa: «Es nostro camp», que s'emeten cada diumenge.

Evidentment, hi ha molts d'altres programes i moltes emissores al Principat i al conjunt dels Països Catalans. D'aquestes, però són de les que en tenim notícies.

MONTSERRAT MINOBIS

ZELESTE
T. 319 86 41
presenta:
Secta Sónica
Jordi Bonell, «Zarita»,
Victor Cortina
(guitarras)
Dave Pybus/teclats, Noel Mugica
percussió
Xavier Perez/baix, Drum Vilella
bateria
presentació del material del seu
propre disc
dijous 3, 8.30 tarda
divendres 4 i dissabte 5, 8.30 i 11.30
diumenge 5, 7.30 tarda
en discos EDIGSA

CASINO del BOULOU
1er casino dels països catalans
tots els jocs europeus i americans
roulette, baccarà, (dimecres, divendres, dissabte, diumenge)
black-jack, boule, chemin de fer
i també 30 i 40, craps.
restaurant
LA GASTRONOMIA
DINS
LA SALA
DE JOC
tel. 37 40 37

ZELESTE
Plateria, 65
Teléf. 319-86-41
FEBRER
Del 3 al 6
SECTA SONICA
10 al 12 (nits)
JORDI SABATES
10 al 13 (tardes)
NACHO ABEDUL
17 al 20
SUCK ELECTRONIC ENCICLOPEDI
24 al 27
MUSICA URBANA
Consulteu els horaris a
les cartelleres dels diaris

OVIDI MONTLLOR
al Teatre Romea
amb: CARLOS BOLDORI,
TOTI SOLER
i JORGE SERRAUTE
Venda anticipada de localitats
MIREU CARTELLERA
del 4 al 13
de febrer